

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. L.**, zastoupen JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou, se sídlem Pellicova 33, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2007, č. j. OAM - 10 - 247/LE - PA04 - PA04 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2007, č. j. 56 Az 132/2007 - 28,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni, advokátce JUDr. Romaně Lužné, **se** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení krajského soudu, jímž byla odmítnuta pro absenci žalobního bodu jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2007, č. j. OAM - 10 - 247/LE - PA04 - PA04 - 2007, jelikož stěžovatel přes výzvu soudu své podání požadovaným způsobem nedoplnil. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovu žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany se snahou o legalizaci pobytu na území České republiky.

Stěžovatel napadá kasační stížností v záhlaví tohoto rozhodnutí uvedené usnesení krajského soudu v rozsahu výroku, jímž byla žaloba odmítnuta z důvodu nesplnění náležitostí uvedených v § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že ve svém podání ze dne 13. 7. 2007 žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. dostatečně vymezil a na podporu svého tvrzení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58. Stěžovatel se na základě uvedeného rozsudku domnívá, že podřazení skutkových tvrzení pod konkrétní právní normy není v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyžadováno. Krajský soud měl dle stěžovatele posoudit postup žalovaného při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska vytýkaných vad řízení spočívajících v porušení zásad řádného procesu ve smyslu příslušných

ustanovení správního řádu. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na opožděnost jejího podání stěžovatelem a na absenci povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že stěžovatel svou vlast opustil z obavy před svými bývalými kamarády, kteří provádějí nezákonnou činnost a chtějí, aby se k nim připojil. O udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu snahy o legalizaci pobytu v České republice poté, co byl zatčen příslušníky cizinecké policie. Zpět do vlasti se vrátit nehodlá, jelikož jej tam nic nečeká a rád by žil a pracoval v České republice.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., zdejší soud tedy shledal kasační stížnost přípustnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud předesílá, že za procesní situace, kdy stěžovatel napadá kasační stížností rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu (žaloby), omezuje se přezkum prováděný zdejším soudem na opodstatněnost naplnění důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 e) s. ř. s. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odmítnutí žaloby soudem bylo nezákonné, tedy že kasační důvod byl naplněn, musel by napadené rozhodnutí městského soudu zrušit a otevřít tím procesní prostor tomuto soudu, aby se meritorně vypořádal s podanou žalobou. Tento závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004), podle nějž *„je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“*

Krajský soud však zcela důvodně shledal, že podání žalobce nesplňovalo náležitosti žaloby, jak je stanoví § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné; pak též musí být uvedeno, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (viz k tomu obdobné závěry, vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52).

K definici řádného žalobního bodu se Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře již mnohokrát vyjádřil, např. rozhodnutím rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, dostupném na www.nssoud.cz.

Pokud tedy krajský soud shledal, že žaloba stěžovatele postrádá náležitosti podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a následně stěžovatele správně a dostatečně konkrétně formulovaným způsobem usnesením ze dne 28. 8. 2007, č. j. 56 Az 132/2007 - 15, vyzval k doplnění žaloby o označení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadené výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné, přičemž stěžovatel na výzvu reagoval shrnutím a zopakováním svého životního příběhu, který již uvedl v žalobě, postupoval krajský soud zcela v souladu se zákonem, pokud stěžovatelovo podání dle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námítky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném usnesení neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 132/2007 - 36 ze dne 31. 10. 2007 ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Romana Lužná. Nejvyšší správní soud zástupkyni odměnu podle § 35 odst. 8 s. ř. s. nepřiznal, jelikož netvrdila a ani neprokázala, že by v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“), proběhla první porada s klientem, jak uvedené ustanovení ukládá.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu